

ת"פ 58236/12/17 - מדינת ישראל, המאשימה נגד דוד מורר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 58236-12-17 מדינת ישראל נ' מורר
לפני כבוד השופט ירון גת

בעניין: מדינת ישראל - המאשימה
ע"י מדור תביעות תל-אביב

נגד

דוד מורר - הנאשם
ע"י ב"כ עו"ד שמרית צור

הכרעת דין

בפתח הכרעת הדין, אני מודיע כי החלטתי להרשיע את הנאשם בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום, עבירה של תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק").

הנאשם, דוד מורר, הואשם בכתב האישום בכך שתקף את המתלוננת, ששכרה ממנו דירה וגרה עמו בשכנות, בכך שתפס אותה, דחף אותה, הפילה ארצה וגרר אותה. זאת, לעיני השוטרים שהוזעקו למקום. הנאשם כפר בכך שדחף את המתלוננת והפילה ארצה, וטען כי רק תפס בברדס חולצתה והמתלוננת היא שהפילה את עצמה. ראיות המאשימה מתבססות בעיקר על עדות המתלוננת ועל עדות שוטר שנכח באירוע. בהכרעת דין זו אבחן האם די בראיות המאשימה כדי להוכיח את אשמתו של הנאשם מעבר לכל ספק סביר, וזאת לנוכח גרסת הנאשם, ולנוכח טענות ההגנה כי עדויות המתלוננת והשוטר אינן מהימנות, וכי השוטר לא יכול היה לראות תקיפה כאמור מהמקום שבו עמד בעת התרחשות האירוע.

מבוא

כתב האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה אחת של תקיפה סתם, עבירה לפי סעיף 379 לחוק.
2. על פי עובדות כתב האישום, הנאשם בעל דירה ברחוב נחום גולדמן 8 בתל-אביב (להלן: "הדירה"), שאותה הוא השכיר במועד הרלוונטי לכתב האישום לגברת תהילה אוזן (להלן: "המתלוננת"). בתאריך 13.3.17, בשעה 18:08

או בסמוך לכך, המשטרה הוזעקה לדירה, על רקע סכסוך שהתגלע בין הנאשם לבין המתלוננת, בנוגע להשכרת הדירה. המתלוננת ביקשה מהשוטר חוסאם דיב (להלן: "השוטר") לסייע לה לבדוק אם חפציה מצויים בתוך הדירה. הנאשם אמר לשוטר כי לא ניתן לפתוח את דלת הדירה כי המנעול שבור, והמתלוננת הציעה לשוטר להסתכל דרך הויטרינה, ופנתה ללכת לכיוונה. בנסיבות אלו, ובנוכחות השוטר, הנאשם תפס בידה הימנית של המתלוננת, המתלוננת נפלה ארצה והנאשם גרר אותה על הרצפה. למחרת האירוע, המתלוננת פנתה לטיפול ולמעקב רפואי בחדר מיון בבית החולים וולפסון בחולון.

גדר הכפירה

3. הנאשם כפר בעבירה המיוחסת לו.

4. הנאשם אישר שהשכיר למתלוננת את הדירה שבבעלותו ושבמועד הרלוונטי לכתב האישום התגלע סכסוך בינו לבין המתלוננת בנוגע להשכרת הדירה. הנאשם טען כי הוא הזמין את המשטרה לדירה. כן טען הנאשם כי כאשר המתלוננת פנתה ללכת לכיוון הויטרינה, כמתואר בכתב אישום, הנאשם אמנם תפס בברדס אותו לבשה, אך המתלוננת הפילה את עצמה ארצה. הנאשם לא הפיל אותה ולא גרר אותה.

ראיות המאשימה

5. מטעם המאשימה העידו המתלוננת והשוטר רס"ל חוסאם דיב, שהגיע למקום האירוע בעקבות קריאה למוקד ונכח במקום בעת האירוע (להלן: "השוטר").

6. כמו-כן, המאשימה הגישה בהסכמה את דו"ח הפעולה שערך השוטר (ת/1), את דו"ח המעצר של הנאשם בעקבות האירוע (ת/2), את שרטוט מקום האירוע שערכה המתלוננת במהלך עדותה בבית המשפט (ת/3), ואת הודעת הנאשם במשטרה מיום 13.3.17, ביחד עם טופס הודעה על זכויות חשוד (ת/4).

ראיות ההגנה

7. מטעם ההגנה העידו הנאשם ואשתו, הגברת זהבית מורר.

8. כמו-כן, ההגנה הגישה את שרטוט מקום האירוע שערך הנאשם במהלך עדותו בבית המשפט (נ/1), ואת שרטוט מקום האירוע שערכה אשתו של הנאשם במהלך עדותה בבית המשפט (נ/2).

דין והכרעה

9. לאחר ניתוח מכלול ראיות המאשימה וההגנה וטענות הצדדים, סבורני כי **הוכח מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם תקף את המתלוננת בכך שתפס אותה בחולצתה, דחף אותה והפילה ארצה, ועל כן יש להרשיעו בעבירת התקיפה סתם המיוחסת לו בכתב האישום, וזאת על אף שבכתב האישום נטען כי הנאשם תפס בידה של המתלוננת, הפילה לרצפה וגרר אותה.**

10. כפי שיפורט להלן, אין מחלוקת בין הצדדים כי הנאשם תפס את המתלוננת בבגדה וכי היא נפלה ארצה. גדר המחלוקת הוא האם הנאשם הוא שמשך את המתלוננת וגרם לנפילתה, או שהמתלוננת הפילה את עצמה על-מנת לבדות את תקיפתה בידי הנאשם בצורה מגמתית.

ניתוח ראיות המאשימה

עדות המתלוננת, גברת תהילה אוזן

11. בעדותה בבית המשפט (עמודים 14-25), סיפרה המתלוננת כי התגוררה במשך למעלה משנה בדירה שאותה שכרה מהנאשם, הנמצאת בסמוך לדירה שבה התגוררו הנאשם ואשתו, באותו מתחם. לדבריה, היחסים ביניהם היו בתחילה טובים, אך החלו להתדרדר זמן מה לפני האירוע נשוא כתב האישום, בעקבות דרישת הנאשם ואשתו שהמתלוננת תפנה את הדירה. לטענת המתלוננת, ביום שישי שקדם לאירוע היא שילמה לנאשם דמי שכירות לחודש מראש, ביום ראשון הנאשם שלח למתלוננת, לעורך דינה ולאחיה, הודעות הדורשות מהמתלוננת לפנות את הדירה, והמתלוננת סירבה לכך משום ששילמה את דמי השכירות, וביום שני בבוקר, יום האירוע, היא קיבלה מהנאשם ומאשתו הודעות נוספות הדורשות ממנה לפנות את הדירה. בשעות הערב, המתלוננת שבה לדירה מהעבודה, ולא הצליחה לפתוח את השער המוביל לדלת הדירה. המתלוננת התקשרה למשטרה ולמקום הגיעו שתי ניידות משטרה וכן הנאשם. המתלוננת אמרה לשוטרים שהציוד שלה נמצא בדירה וביקשה שהנאשם יתן לה לקחת אותו. השוטרים הורו לנאשם לתת למתלוננת את הציוד והנאשם אמר שהדירה ריקה ושכל הציוד נמצא אצל אמה של המתלוננת. השוטרים הורו לנאשם לפתוח את השער והנאשם אמר שהוא החליף צילינדר. השוטרים נכנסו למתחם שבו נמצאת דירתה של המתלוננת דרך השער המוביל לדלת דירתו של הנאשם באותו מתחם. השוטרים הורו לנאשם לפתוח את דלת דירתה של המתלוננת והנאשם אמר שהוא החליף צילינדר ואינו יכול לפתוח כי המפתח נשבר בדלת. המתלוננת רצתה להראות לשוטרים שהציוד שלה נמצא בדירה, ופנתה ללכת לעבר חלון ויטרינה אחורי שדרכו ניתן להסתכל לתוך הדירה. אז, לדברי המתלוננת, "איך שהוא ראה שאני באה להראות לשוטרים שהציוד כן נמצא בדירה" (עמוד 16 לפרוטוקול, שורות 19-20), לעיני השוטרים, **הנאשם תפס בקפוצ'ון של המתלוננת, משך אותה, הפיל אותה ארצה על אבנים וחצץ, וגרר אותה.** בעקבות זאת, השוטרים עצרו את הנאשם, והמתלוננת הלכה לתחנת המשטרה להגיש נגדו תלונה. בתחנת המשטרה אמרו למתלוננת ללכת לבית החולים כי היו לה שריטות. באותו לילה, המתלוננת ישנה על ספסל כי לא היה לה איפה לישון, ולמחרת הלכה לבית החולים.

12. במהלך עדותה, המתלוננת שרטטה את המתחם שבו התרחש האירוע. בשרטוט, **ת/3**, מופיעה בצד ימין הדירה שבה התגוררה המתלוננת, ובצד שמאל דירתו של הנאשם. המתלוננת שרטטה מבנה של מחסן שעמד בסמוך לדירתה, מצד שמאל (בין דירת המתלוננת לבין דירת הנאשם). כן שרטטה המתלוננת את חלון הויטרינה של דירתה, מצדה האחורי. מהשרטוט עולה כי יש לעבור דרך המחסן כדי להגיע לחלון הויטרינה. המתלוננת סימנה על גבי השרטוט את המקום שבו הנאשם הפיל אותה ארצה, בסמוך לפתח המחסן, ואת המקום שבו השוטרים עמדו בעת שזה קרה, בסמוך לדלת דירתה של המתלוננת. מהשרטוט עולה כי המקום שבו עמדו השוטרים נמצא בפינה השמאלית של דירת המתלוננת, לפני העיקול לכיוון המחסן. לפי השרטוט, מנקודה זו ניתן לצפות על המקום שבו הפיל הנאשם את המתלוננת בזווית ראייה ישרה וברורה, ללא הפרעות.

13. בחקירתה הנגדית, המתלוננת הוסיפה ותיארה את המקום שבו התרחש האירוע. היא סיפרה שרצתה להיכנס למחסן, על-מנת להגיע לחלון הויטרינה שדרכו ניתן להסתכל לתוך הדירה, אך היא לא הצליחה להיכנס למחסן כי

על הרצפה היו אופניים, זבל וכל מיני דברים. לכן, היא ניסתה לטפס לכיוון חלון אחר של הדירה, שנמצא מחוץ למחסן, לפני פתח המחסן (חלון זה אף הוא מופיע בשרטוט שערכה המתלוננת, ת/3), ואז הנאשם משך אותה והפילה ארצה. המתלוננת אמרה שהשוטרים עמדו לא רחוק ממנה בעת שזה קרה והדגימה מרחק של כ-3 מטרים. המתלוננת נשאלה אם השוטרים יכלו לראות אותה כשעמדה ליד החלון, והשיבה "ברור" (עמוד 23 לפרוטוקול, שורות 28-29).

14. התרשמותי הבלתי אמצעית מעדות המתלוננת היא כי העדות אמינה ומהימנה. המתלוננת הייתה נרגשת ונסערת במהלך עדותה, ואף בכתה לפרקים. המתלוננת אף סיפרה כי כלל לא רצתה להעיד, וזאת על מנת להימנע מסערת הרגשות בעדות, ובכך יש כדי ללמד על היעדר מגמתיות מצדה. אותות האמת שעלו מהעדות לימדו על אותנטיות, ועל כך שהמתלוננת מספרת על אירוע כואב שחוותה ונפגעה ממנו.

על אף שהמתלוננת הייתה נסערת ונרגשת בזמן התרחשות האירוע, עלה בידיה לספר באופן משכנע, בטוח, מפורט, אחיד, ברור ועקבי את השתלשלות העניינים של ליבת האירוע, החל מהרגע הראשון בזירת האירוע ועד לעדותה בבית המשפט. המתלוננת ענתה בפירוט ובביטחון משכנע לשאלות ולהטחות שהוטחו בה בחקירה הנגדית ולא התחמקה ממענה ענייני גם לשאלות קשות.

בנוסף, תיאורה של המתלוננת את ליבת האירוע עולה בקנה אחד עם עדותו של השוטר, רס"ל חוסאם דיב, כפי שאפרט בהמשך, באופן המעניק חיזוק חיזוני משמעותי ביותר לעדות המתלוננת.

15. כמו-כן, על אף שהמתלוננת הייתה מסוכסכת עם הנאשם ועם אשתו בתקופה שקדמה לאירוע ועל אף שניכר כי המתלוננת נפגעה מהתנהגותו של הנאשם כלפיה, היא הייתה עניינית ככל האפשר בעדותה, לא הפריזה בתיאורים מגמתיים או מוטים לרעתו, ולא ניסתה להשחיר את פניו ללא צורך. כאמור, המתלוננת אף לא רצתה תחילה לבוא ולהעיד במשפט.

16. בנוסף, סבורני כי אין בעצם קיומו של הסכסוך בין המתלוננת לבין הנאשם ואשתו כדי להשליך על מהימנותה ועל מניעיה של המתלוננת במקרה דנן, יותר מאשר יש בו כדי ללמד על מניעיו של הנאשם לתקוף את המתלוננת, שכן קיומו של הסכסוך שהעכיר את היחסים בין הצדדים לא היה שנוי במחלוקת והוא לא הוסתר או מוזער. לפי תיאור שני הצדדים, הסכסוך היה הדדי, והנאשם ואשתו נקטו גם הם בפעולות כנגד המתלוננת. המתלוננת אף לא הכחישה את הטענות שהוטחו בה על ידי ההגנה ביחס להתנהלותה ולדבריה לנאשם ולאשתו במסגרת הסכסוך (לרבות דבריה שתפסיק לשלם את דמי השכירות), שחלקם אף הוקלטו והושמעו לה במהלך עדותה (יצוין כי הנאשם ואשתו לא מצאו לנכון בזמן אמת להתלונן בגין התנהלות המתלוננת), וכן היא לא הסתירה כי כעסה לגלות שהנאשם פינה את חפציה מהדירה ללא רשותה והחליף את המנעול, והיא הסבירה בכנות ובפירוט את הרקע ואת ההקשר ההדדי לדברים.

17. בהקשר זה אציין עוד כי במסגרת ההליך שהתקיים בפני העלו הצדדים טענות שונות, מתחום המשפט האזרחי, שנוגעות לסכסוך הכספי ביניהם סביב השכרת הדירה מידי הנאשם למתלוננת, ואין זה המקום לדון ולהכריע בטענות הללו, שאינן קשורות במישרין לאירוע התקיפה של המתלוננת בידי הנאשם. אין מחלוקת כי תקיפת המתלוננת בידי הנאשם הייתה אירוע נקודתי שלא קדמה לו התגרות כלשהי מצד המתלוננת. להפך, מי ש"פתח חזית" מול המתלוננת באותו יום הוא דווקא הנאשם, שבאופן חד צדדי וללא ידיעת המתלוננת, העביר ציוד אישי שלה מדירתה לבית אמה. על כן, אין בידי לקבל את טענת ההגנה כי על רקע הסכסוך בין הצדדים המתלוננת ביימה את נפילתה

על מנת להפלייל ולסבך את הנאשם ובהמשך לכך אף שיקרה למשטרה ולבית המשפט.

18. ההגנה טענה בסיכומיה כי בעדות המתלוננת נתגלו סתירות ופרכות רבות, שיש בהן כדי לקעקע את מהימנות העדות. אין בידי לקבל טענה זו. הקשיים עליהם הצביעה ההגנה בעדות המתלוננת אינם יורדים לשורשו של עניין ואינם נוגעים לתיאור ליבת האירוע על ידי המתלוננת, והם מתייחסים בעיקרם לסוגיות שוליות ומשניות בחשיבותן (כגון, יציאתו או אי יציאתו של הנאשם מהמתחם לאחר האירוע; ניסיון המתלוננת לטפס לעבר החלון). אך טבעי ומתבקש, כי כאשר מדובר באירוע ספונטני, סוער, מרגש, קצר ומהיר וכאשר חלף זמן ממועד האירוע ועד למועד העדות בבית המשפט ימצאו אי דיוקים ואי התאמות שונות בסוגיות משניות בגרסת המתלוננת ובהשוואה בין גרסתה לבין גרסת השוטר. נתון זה אף מסביר פערים מסוימים בין תיאור העובדות בכתב האישום לבין עדות המתלוננת.

19. בהמשך לכך, אינני סבור כי הפערים בגרסאות ביחס לטענת הגרירה של המתלוננת על ידי הנאשם יורדים לשורשו של עניין ופוגמים במהימנות עדות המתלוננת. המתלוננת לא הרחיבה יתר על המידה בעניין הגרירה ותיארה זאת כהמשך ישיר של משיכתה על-ידי הנאשם והפלתה ארצה, כך שגרירתה הייתה למעשה חלק בלתי נפרד מהפלתה ארצה ולא אקט נפרד שביצע הנאשם לאחר שכבר הפיל את המתלוננת. מכאן, סבורני כי אין לייחס משמעות רבה לפערים בעניין זה, או לכך שלא הוכחו חבלות ממשיות או קרעים בבגדים.

כמו כן, מתיאורה של המתלוננת את הפלתה וגרירתה על-ידי הנאשם, לא ניתן ללמוד על עצמת ההפלה ומנגנון התממשותה, על משך הגרירה, במרחק או בזמן, וגם לא על עוצמת הפגיעה שנגרמה למתלוננת כתוצאה מכך. המתלוננת אף לא טענה לחבלות או לנזקים דרמטיים או משמעותיים שנגרמו לה. יוער כי המתלוננת לא הציגה לבית המשפט מסמכים רפואיים המעידים על חבלות שנגרמו לה בעקבות נפילתה ארצה וגרירתה, ובהיעדר ראיות לעניין זה, יש להניח כי למתלוננת לא נגרמו חבלות ממשיות כלל. על כן, העובדה שהמתלוננת יצאה מהאירוע ללא פגע, או עם פגיעות מינוריות, אין בה כדי לשנות לעניין הקביעה שהנאשם תקף את המתלוננת כנטען.

20. בנוסף, בניגוד לטענת ההגנה בסיכומיה, טענת המתלוננת כי היא הזמינה משטרה למקום האירוע נתמכה בעדות אשת הנאשם, שאמרה זאת במפורש, ועל כן עולה כי שני הצדדים הזמינו משטרה במקביל.

21. לאור זאת, לאחר בחינת עדות המתלוננת, ההתרשמות הבלתי אמצעית ממנה, אותות האמת שעלו ממנה, והחיזוקים החיצוניים לה, ולאחר בחינת טענות ההגנה ביחס לעדות, סבורני **כי עדות המתלוננת היא מהימנה וכי יש להעניק לה משקל ראייתי ממשי, בפרט באשר לתיאור ליבת האירוע על ידה.**

עדות השוטר, רס"ל חוסאם דיב

22. כאמור לעיל, עדותו של השוטר, רס"ל חוסאם דיב, היא ראייה מרכזית, שעליה נסמכת המאשימה לביסוס תקיפת המתלוננת על-ידי הנאשם.

23. השוטר ערך את דו"ח הפעולה מיום 13.3.17, **ת1**, בסמוך לאחר האירוע, ובו תיעד את פעולותיו ואת אשר ראה ושמע במהלך האירוע. מדו"ח הפעולה עולה, כי השוטר הגיע למקום האירוע, ביחד עם עוד שני סיירים, בעקבות קריאתו של הנאשם. במקום נכחו הנאשם והמתלוננת, שטענה באזני השוטר כי היא שוכרת את הדירה מידי הנאשם, כי שילמה לו ביום ששי דמי שכירות עבור חודש, וכי היא חזרה מהעבודה ולא הצליחה להיכנס לדירה והנאשם יצא אליה ואמר לה שהוא לא רוצה אותה בדירה. השוטר תחקר את הנאשם והלה טען בפניו כי הוא רוצה שהמתלוננת

תעזוב את הדירה, משום שהיא "עושה לו בלגאן עם אשתו" וחיבת לו כסף. הנאשם טען שחווה השכירות שלו עם המתלוננת נמצא אצל עורך הדין שלו, שהחווה נגמר, ושהוא שלח את הציוד של המתלוננת שהיה בדירה לבית אמה. המתלוננת ביקשה מהשוטר לבדוק אם הנאשם אכן הוציא את הציוד שלה מהדירה, והשוטר ביקש מהנאשם להתלוות אליו כדי לבדוק זאת. השוטר והנאשם ניגשו לדירה ואז הנאשם אמר שהוא שבר את המפתח מבפנים ואינו יכול לפתוח את דלת הדירה. השוטר ניסה לפתוח את הדלת וראה שהמתלוננת עומדת לידו וממתינה שהדלת תיפתח (יוער כי בהשתלשלות הדברים האמורה יש כדי לשלול את טענת הנאשם כי המתלוננת ניסתה להיכנס לדירתו ולא לדירתה). לאחר מכן, השוטר ראה שהנאשם נכנס לתוך חדר שהיה ליד הדירה, שככל הנראה המתלוננת נכנסה אליו על-מנת לנסות לאתר דרך כניסה לדירתה, ואז השוטר ראה את הנאשם **"תופס את הבחורה ודוחף אותה על הרצפה תוך כדי צעקות"**. בתגובה לכך, **השוטר תפס את הנאשם, הרחיק אותו מהמתלוננת ועצר אותו**. בדו"ח המעצר, **ת/2**, נכתב כי השוטר עצר את הנאשם בחשד שעבר עבירה של תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק וכי תגובת הנאשם למעצר היתה "לא התכוונתי, תפסתי אותה מהחולצה".

24. בעדותו בבית המשפט (עמודים 11-3), השוטר העיד מזיכרונו לגבי האירוע, תוך שדו"ח הפעולה, **ת/1**, מונח לנגד עיניו. בחקירתו הראשית, סיפר השוטר כי **ראה את הנאשם תופס את המתלוננת בכוח וזרק אותה על הרצפה**. לדבריו, **"אם לא הייתי רואה את העבירה הזאת, לא הייתי עוצר אותו. העבירה הייתה מולי"** (עמוד 4 לפרוטוקול, שורה 31). השוטר ביקש להדגיש ולהבהיר כי ביצע מעצר מייד, ללא ברור הגרסאות, ללא עיכוב מקדים וללא התייעצות עם קצין, אך ורק מאחר שהעבירה בוצעה מולו לנגד עיניו.

25. בחקירתו הנגדית, שב השוטר וסיפר: "על פי מה שאני זוכר, **ראיתי אותו תופס אותה בחלק העליון של הגוף ומול העיניים ראיתי את שניהם יוצאים מהחדר והוא זרק אותה מהחדר וזו הסיבה שגרמה לי לעצור אותו**" (עמוד 8 לפרוטוקול, שורות 23-25), וכן: **"ראיתי בעיניים, כמו שצינתי בדו"ח הפעולה, שהוא תופס אותה ודוחף אותה על הרצפה. אם זה לא היה מול העיניים שלי לא הייתי עוצר אותו, במיוחד שזה לעיני שוטר וזה תקיפה"** (עמוד 10 לפרוטוקול, שורות 5-7). השוטר סיפר מזיכרונו כי הנאשם תפס את המתלוננת "בחלק העליון" ואמר שנזכר בפרט זה לאחר שקרא את דו"ח הפעולה. השוטר לא זכר שהרחיק את הנאשם מהמתלוננת לאחר שהנאשם דחף אותה לרצפה. בעניין זה השוטר הסתמך על תיעוד האירוע בדו"ח הפעולה.

26. לפי תיאורו של השוטר, בזמן האירוע הוא עמד בחצר וראה את האירוע מתרחש ליד הכניסה לחדר הסמוך לדירתה של המתלוננת. לשאלת בית המשפט, השוטר אמר כי אם לא היה רואה את הנאשם דוחף את המתלוננת, אלא רק רואה את המתלוננת כשהיא שרועה על הרצפה ושומע את טענותיה, אז היה מברר את הטענות ומתייעץ עם קצין היחידה מה עליו לעשות. השוטר התבקש, בחקירתו הנגדית, לשרטט את מקום האירוע, והשוטר אמר שאינו זוכר כשנשאל אם היו עצמים שהפריעו לו לראות את האירוע השיב בשלילה ואמר כי **ראה את דחיפת המתלוננת בקו ישר מול עיניו**.

27. התרשמותי הבלתי אמצעית מעדות השוטר היא כי העדות אמינה ומהימנה. השוטר הוא עד אובייקטיבי, ניטרלי, מקצועי ובעל ניסיון, שהגיע לזירת האירוע במסגרת תפקידו ופעל בהתאם לנדרש ממנו בנסיבות.

28. השוטר העיד באופן ענייני, נטול פניות ובלתי מגמתי לצד זה או אחר, מבלי להוסיף פרטים שאינו זוכר, מבלי להגזים בתיאורו ומבלי להעצימם. אין חולק כי לשוטר אין כל היכרות מוקדמת עם מי מהצדדים, ולא הוצג כל בסיס שהוא למגמתיות השוטר לרעת הנאשם. מדו"ח הפעולה **ת/1** עולה כי מבחינתו של השוטר הוא נקרא למקום בעקבות קריאת הנאשם לנוכח חששו מפני המתלוננת, ועל כן לא ניתן לומר כי השוטר הגיע עם דעה מוקדמת מוטה לטובת

המתלוננת ונגד הנאשם, אלא להפך.

את שראה ושמע וקלט בחושי הוא תיעד בדו"ח פעולה, כנדרש, מיד בסמוך לאחר התרחשות האירוע.

29. מעדותו בבית המשפט עלה בבירור, בניגוד לטענת ההגנה, כי הוא אף זוכר באופן עצמאי ובלתי תלוי בדו"ח הפעולה, כיצד הנאשם תפס את המתלוננת "בחלק העליון". על אף שבחקירתו הנגדית ניסתה ההגנה להקשות על השוטר בנקודה זו, הוא שב ועמד על כך, באופן ברור ותקיף, שראה במו עיניו את הנאשם תופס את המתלוננת ודוחף אותה לעבר הרצפה. העובדה שהשוטר עצר את הנאשם מיידית, מבלי לברר קודם את גרסאות הצדדים ולהביא את העניין להכרעת הקצין הממונה, מחזקת במידה ניכרת את גרסתו שראה את תקיפת המתלוננת על ידי הנאשם בבירור לנגד עיניו.

30. כאמור לעיל, עדותה של המתלוננת עולה בקנה אחד עם עדותו של השוטר, והן מחזקות מאוד זו את זו באשר לתיאור ליבת האירוע, קרי תפיסת הנאשם את המתלוננת בפלג גופה העליון, דחיפתה והפלתה לרצפה.

מטבע הדברים, ובשים לב לאופיו של האירוע, שהוא "אירוע מתגלגל", סוער, מרגש, קצר, מהיר וספונטני, קיימים הבדלים מסוימים בתיאורים שנמסרו מפי המתלוננת ומפי השוטר, אך, כאמור, מדובר בהבדלים משניים ושוליים, שאינם יורדים לשורשו של עניין. בנקודות המהותיות, המגבשות את ליבת האירוע, העדויות תואמות ומשתלבות זו בזו ומשלימות את התמונה משתי נקודות מבט, זו של המתלוננת וזו של השוטר, ובכך מחזקות זו את זו עד מאוד. בנסיבות המקרה, הפערים המסוימים בתיאור הדברים בסוגיות שוליות אינו פוגע כהוא זה באמינותם, כי אם להפך, רק מחזק את האותנטיות שלהם, בשים לב לטיבו הסוער, המרגש והמהיר של האירוע.

31. לגופו של עניין, המתלוננת והשוטר תיארו באופן דומה את השתלשלות העניינים שקדמה לאירוע, דהיינו את העובדה שהמתלוננת לא הצליחה להיכנס לדירתה משום שהנאשם החליף את הצילינדר בדלת הדירה, ואת העובדה שהשוטרים, המתלוננת והנאשם ניגשו לדירתה של המתלוננת על-מנת לבדוק אם הציוד של המתלוננת נמצא שם, וזאת בעקבות טענתו של הנאשם כי העביר את הציוד לבית אמה.

השוטר והמתלוננת אף תיארו באופן דומה את מהלך אירוע התקיפה עצמו, כל אחד מנקודת מבטו; המתלוננת סיפרה שהנאשם תפס אותה בקפוצ'ון ומשך אותה, והשוטר סיפר שראה את הנאשם תופס את המתלוננת "בחלק העליון" ודוחף אותה. כאמור, מדובר באירוע סוער, מרגש, מהיר וקצר, שהמתלוננת והשוטר מתארים את ליבתו באופן כמעט זהה לחלוטין, ושבסופו, כתוצאה מתפיסת המתלוננת ודחיפתה בידי הנאשם, המתלוננת נפלה ארצה.

32. ההגנה טענה בסיכומיה, כי קיים פער בין גרסת השוטר לבין גרסת המתלוננת בנוגע לתיאור אירוע התקיפה, שכן המתלוננת סיפרה כי הנאשם הפיל אותה על אבנים וחצץ ולאחר מכן אף גרר אותה, ואילו השוטר לא ציין כי המתלוננת נפלה על אבנים וחצץ וגם לא ציין כלל גרירה של המתלוננת בידי הנאשם. כאמור לעיל, מדובר באירוע ספונטני, סוער ומרגש שהתרחש במהירות, והנוכחים באירוע סיפרו את מהלך הדברים כל אחד מנקודת מבטו, ומטבע הדברים, ישנם הבדלים כאלו ואחרים בין הגרסאות שמסרו. אמנם השוטר ציין כי המתלוננת נפלה "על הרצפה", ולא ציין כי המתלוננת נפלה "על אבנים וחצץ", כלשונה, אך בנסיבות אלו בכך מאום. אכן כטענת ההגנה, השוטר לא ציין כי הנאשם גרר את המתלוננת, אך כאמור גם המתלוננת לא הרחיבה בעניין הגרירה והיא תיארה זאת כהמשך ישיר של משיכתה על-ידי הנאשם והפלתה ארצה, כך שלמעשה גרירת המתלוננת הייתה חלק בלתי נפרד מהפלתה ארצה ולא אקט נפרד ומשמעותי שביצע הנאשם לאחר שכבר הפיל את המתלוננת. משכך, אין

מדובר בפער משמעותי היורד לשורשו של עניין.

33. באשר למקום התרחשות האירוע, הן המתלוננת והן השוטר סיפרו כי הנאשם תקף את המתלוננת בסמוך לפתח החדר הצמוד לדירתה של המתלוננת, שאותו כינתה המתלוננת "מחסן". אך טבעי הוא שבחלוף הזמן השוטר אינו יכול לשרטט את זירת האירוע מתוך זכרונו, ומסתמך בעניין זה על האמור בדו"ח הפעולה שכתב. על כל פנים, אין מחלוקת בנוגע לעובדה שהעימות בין המתלוננת לבין הנאשם התרחש בפתח המחסן הסמוך לדירתה של המתלוננת. לטענת ההגנה בהקשר זה, לפיה השוטר לא יכול היה לראות ממקום עומדו את תקיפת המתלוננת בידי הנאשם, אתיחס בהמשך.

34. לאור האמור לעיל, סבורני כי **יש להעניק לעדותו של השוטר מהימנות רבה ומשקל ראייתי ממשי, כראיה המבססת את העובדות המפורטות בכתב האישום והמחזקת באופן ניכר את עדות המתלוננת.**

ניתוח ראיות ההגנה

עדות הנאשם, מר דוד מורר

35. כפי שיפורט להלן, הנאשם הודה שתפס את המתלוננת בחולצתה, אך שלל הן בהודעתו במשטרה והן בעדותו בבית המשפט כי דחף את המתלוננת והפילה ארצה.

36. הודעת הנאשם במשטרה מיום 13.3.17, **ת/4**, הוגשה בהסכמה, ביחד עם טופס הודעה על זכויות חשוד טרם חקירה חתום בידי הנאשם. בהודעתו אמר הנאשם: "תפסתי את הכובע קפוצ'ון שלה והיא דחפה את עצמה לכיוון שלי לרצפה כדי להראות שאני משכתי אותה" (שורות 3-4), וכן: "לא משכתי אותה, רק תפסתי לה את הקפוצ'ון והיא זרקה את עצמה לרצפה" (שורה 10). לדברי הנאשם, הוא תפס את הקפוצ'ון של המתלוננת משום שהיא עמדה להיכנס לביתו. השוטרים עמדו ליד הנאשם והמתלוננת בזמן הריב, אך "לא ראו מה היה בפנים" ולא ראו את התפיסה (שורה 12). כן סיפר הנאשם, בדומה לטענת המתלוננת, כי הוציא ביום האירוע את הציוד של המתלוננת מהדירה וששלח אותו לאמה, כי חוזה השכירות נגמר. הנאשם הוסיף ואמר כי הוא מפחד מהמתלוננת ושהיא "משוגעת ותופרת תיקים לאנשים" (שורה 40).

37. בעדותו בבית המשפט (עמודים 26-36), סיפר הנאשם כי הוא דייר מוגן ומשלם דמי מפתח עבור הדירה שבה הוא גר עם אשתו ושני ילדיו והדירה שאותה השכיר למתלוננת. הנאשם השכיר למתלוננת את הדירה מתוך רחמים עליה, לדבריו, אך באיזשהו שלב המתלוננת הפסיקה לשלם את דמי השכירות באופן סדיר, השמיעה כלפיו איומים שתפלוש לדירה ותחדל לשלם דמי שכירות, וגם ניסתה לסכסך בין הנאשם לבין אשתו, ולכן הנאשם ביקש ממנה לפנות את הדירה. ביום האירוע, הנאשם שלח באמצעות הובלה את הציוד של המתלוננת לבית הוריה. המתלוננת הגיעה לדירה בשעות הערב, והנאשם הזמין משטרה משום שחשש שהיא תתקוף אותו ואת בני משפחתו. כשהשוטרים הגיעו למקום, הנאשם אמר להם שהציוד של המתלוננת לא נמצא בדירה, והמתלוננת אמרה להם שהיא רוצה להראות להם שהציוד נמצא בדירה. בשלב זה (בדומה לתיאור שמסרו המתלוננת והשוטר, ובניגוד לטענת ההגנה המאוחרת לפיה המתלוננת ניסתה להיכנס לדירת הנאשם), המתלוננת **רצה** לעבר המחסן של דירת הנאשם וניסתה להתפרץ אליו, משום שיש ממנו מעבר למרפסת של דירת המתלוננת ולחלון הויטרינה. בתגובה לכך, הנאשם **אחז בקפוצ'ון שלה**, והמתלוננת "הייתה צעד אחד בפנים ואז כשהיא הבינה שהיא לא תוכל להיכנס היא זרקה את עצמה החוצה

כדי להראות שתקפו אותה" (עמוד 29, שורות 26-27). לדבריו, "זה היה במהירות" (עמוד 34, שורה 10), וכשזה קרה, השוטרים עמדו בכניסה לדירת המתלוננת, ולא יכלו לראות את מה שקרה, משום שדירת המתלוננת חסמה את שדה הראייה שלהם. כמו-כן, אשתו עמדה בכניסה לדירה שלה ושל הנאשם ולא ראתה את מה שקרה, כי היו מייבש ומכונת כביסה שעמדו אחד על השני וחסמו את שדה הראייה שלה (יצוין, כי אשתו של הנאשם לא ציינה זאת בעדותה ובשרטוט מקום האירוע שערכה). הנאשם התייחס לדברי המתלוננת לפיהם הוא משך והפיל אותה ואמר: "אם זה היה נכון מה שהיא טענה, הראש שלה היה מתרסק במשקוף של הדלת. אם הייתי מעביר אותה, כפי שהיא טענה, אין סיכוי שהייתה יוצאת מזה בחיים" (עמוד 27, שורה 31-32). לדברי הנאשם, הרצפה שעליה נפלה המתלוננת עשויה מבטון, אין עליה אבנים וחצץ, והמתלוננת, "אחרי שהיא יצאה, שפשפה את עצמה על חצץ" (עמוד 29, שורה 15). כן אמר הנאשם שעל גופה של המתלוננת לא היו סימני גרירה. הנאשם התייחס לדברי השוטר, רס"ל חוסאם דיב, לפיהם ראה את הנאשם מפיל את המתלוננת ארצה ומיד הרחיק את הנאשם מהמתלוננת ועצר אותו, ואמר: "זה שקר. יש לי פרשנות שונה, אני תפסתי אותה בקפוצ'ון, והיא זרקה את עצמה ויכול להיות שזה נראה שכאילו אני זרקתי אותה. הוא ראה אותה על הרצפה וראה אותה נזרקת, אבל הוא לא יכול היה לראות שהיא זרקה את עצמה. אולי הוא לא שקרן, פשוט נראה לו שזרקתי אותה מרוב העוצמה שהיא הפילה את עצמה" (עמוד 35, שורות 27-30). כן אמר הנאשם: "יש הרבה דברים במחסן וכמעט אין מעבר שם וצריך לעבור בין הדברים, אני מאמין שהיא בלמה את עצמה ואז זרקה את עצמה שייראה כאילו דחפתי אותה" (עמוד 36, שורות 1-2). הנאשם הוסיף ואמר שהשוטרים עצרו את הנאשם רק אחרי שיצאו ממתחם הבית ושמעו את גרסתה של המתלוננת.

38. במהלך עדותו, הנאשם שרטט את המתחם שבו התרחש האירוע (באופן דומה למדי לשרטוט שערכה המתלוננת, ת/3). בשרטוט, נ/1, מופיעה בצד ימין הדירה שבה התגוררה המתלוננת ובצד שמאל דירתו של הנאשם. הנאשם שרטט את מבנה המחסן שעמד בסמוך לדירת המתלוננת, משמאל לדירה, ואת המעבר ממנו למרפסת האחורית של דירת המתלוננת. כן שרטט הנאשם את חלון דירתה של המתלוננת שנמצא לפני המחסן. הנאשם סימן על גבי השרטוט את המקום שבו עמד במהלך האירוע, בסמוך לפתח המחסן, ואת המקום שבו עמדו השוטרים, בסמוך לדלת דירתה של המתלוננת, מימין לדלת. הנאשם אף סימן את המקום שבו עמדה אשתו במהלך האירוע, בסמוך לדלת הדירה שלה ושל הנאשם, ואת מכונת הכביסה שעמדה במרחב שבין דלת הדירה שלה ושל הנאשם לבין דלת הדירה של המתלוננת.

39. לאחר שבחנתי את עדותו של הנאשם, כמו גם את הודעתו במשטרה, והגם שהנאשם מסר גרסה עקבית מהרגע הראשון ממש, אני סבור כי קשה להעניק לגרסתו משקל ראייתי ממשי, לעניין העובדות המרכזיות שנמצאות במחלוקת בין הצדדים, וכי יש להעדיף על פניה את גרסתם של השוטר והמתלוננת.

הנאשם העיד בזיכרון, ולכל אורך ההליך ניכרה מגמתו להשחיר את פניה של המתלוננת, אף בעניינים שאינם רלוונטיים למשפט ולמחלוקת.

לנאשם אף היה מניע ברור לתקוף את המתלוננת. אין חולק שהנאשם רצה לסלק את המתלוננת מדירתה וכי נקט באמצעים חד צדדיים בכדי למנוע את כניסתה לדירה בכדי לעקוף את הצורך לנקוט בהליך משפטי של פינוי. מכאן חששו הרב שהמתלוננת תיכנס לדירה ותסרב להתפנות ממנה ונכונותו למנוע זאת אף על ידי תקיפתה לשם מניעת כניסתה לדירה.

40. הנאשם שב וטען כי הוא רק תפס את כובע הקפוצ'ון של המתלוננת, אך המתלוננת היא ש"דחפה/זרקה/הפילה

את עצמה" ו"שפשפה את עצמה על חצץ", וזאת כדי להציג בפני השוטרים מצג שווא כאילו הנאשם תקף אותה.

טענה זו אין בידי לקבל, שכן הגיונה וסבירותה קלושים, והיא אף כוללת הודאה בעובדות מסבכות ובטענות של המתלוננת עצמה.

הנאשם הודה כי **תפס בכובע הקפוצ'ון** של המתלוננת בשעה שהיא פנתה לרוץ לכיוון המחסן, ואמירה זו כשלעמה מסבכת את הנאשם. הנאשם אמר עוד בעדותו שהמתלוננת "**רצה** לעבר המחסן" ושהאירוע "היה **במהירות**". כן עולה מעדותו של הנאשם כי הוא תפס בכובע הקפוצ'ון של המתלוננת **במטרה למנוע את כניסתה למחסן**. מכל אלו, המסקנה המתבקשת היא שהנאשם רדף אחרי המתלוננת שרצה לכיוון המחסן והפעיל עליה כוח על מנת לתפוס אותה ולמנוע את כניסתה למחסן, וכתוצאה מכך היא נפלה ארצה. קביעה לפיה הנאשם "רק" תפס את המתלוננת והיא עצרה והשליכה את עצמה אחורה וארצה בדרמטיות מבוימת הנה בעלת הסתברות פיזיקאלית קלושה בנסיבות המתוארות. המתלוננת רצה לכיוון המחסן במהירות כשהנאשם רודף אחריה, ובנסיבות אלו בלתי סביר שהמתלוננת תצליח לעצור באחת את מרוצה ולהעיף את גופה לאחור ולרצפה בהצגה מבוימת, וסביר הרבה יותר שתפיסת הנאשם את ברדס חולצתה בלמה אותה ומשיכתה לאחור על ידי הנאשם גרמה לה ליפול לרצפה. גם הפער בין מימדי גופם של הנאשם והמתלוננת (הנאשם בעל מימדי גוף גדולים משל המתלוננת) הופך את גרסת המתלוננת לעדיפה בהרבה על פני גרסת הנאשם. כמו כן, אין חולק שהמתלוננת רצה לכיוון המחסן והייתה עם הגב לנאשם בשעה שהוא תפס בברדס חולצתה, כך שמדובר בפעולה מפתיעה ובלתי צפויה מבחינתה, ועל כן אין זה סביר בנסיבות אלו שהמתלוננת תצליח לעצור, לחשוב ולקבל החלטה לנצל לרעה את מעשה הנאשם ולביים נפילה בכדי לסבכו, והכל בפרק זמן כה קצר וללא כל תכנון מראש.

זאת ועוד, הנאשם התייחס בעדותו לגרסתו של השוטר ואמר: "היא זרקה את עצמה ויכול להיות שזה **נראה שכאילו אני זרקתי אותה**", וכן: "נראה לו שזרקתי אותה **מרוב העוצמה שהיא הפילה את עצמה**". אם הרושם המתקבל למראה הדברים הוא שהנאשם זרק את המתלוננת, ואם נפילתה של המתלוננת היתה בעוצמה כה גדולה, כפי שנאמר מפי הנאשם עצמו, הדבר רק מסבך את הנאשם ומחזק את המסקנה שהנאשם הפעיל כוח על המתלוננת והפילה ארצה.

גם טענתו של הנאשם כי המתלוננת שפשפה את עצמה במכוון בחצץ שהיה מחוץ למקום האירוע אינה סבירה, שכן אין חולק (גם לטענת ההגנה) שהשוטרים יכלו לראות מה נעשה במקום זה, ועל כן אילו היו רואים את המתלוננת משפשפת את עצמה במכוון כדי לביים תקיפה הם היו מתייחסים לכך.

41. הנאשם מסר מספר הסברים לא עקביים ובלתי משכנעים באשר לגרסתו המפלילה והברורה של השוטר, ובסופו של יום ההגנה לא הצליחה לספק הסבר המניח את הדעת לכך שהשוטר, שהנו עד מקצועי ואובייקטיבי, יחזור ויעיד על כך שראה בבירור את הנאשם תוקף את המתלוננת ומפילה ארצה. פעם אחת טען הנאשם כי השוטר משקר במזיד וכי המשטרה פועלת נגדו באופן מגמתי, ופעם אחרת טען שהשוטר לא שיקר במזיד אלא רק טעה בתום לב בפרשנות האירוע לנוכח ההצגה של המתלוננת. מאחר שאין חולק כי השוטר אינו מכיר את מי מהצדדים ועל כן פעל באובייקטיביות ובמקצועיות ולא הייתה לו כל סיבה להפליל לשווא את הנאשם, ומאחר שהשוטר עמד על גרסתו כי ראה בבירור במו עיניו את התקיפה, בעקביות ובנחרצות, לא מצאתי כל ממש בטענות ההגנה באשר לעדות המפלילה של השוטר.

42. לנוכח זאת, מצאתי כי **עדוּתו הנאשם אינה מהימנה ועל כן אין להעניק לה משקל ראייתי ממש, בכל הנוגע**

לעובדות הנמצאות בלב המחלוקת, ואין בה כדי להפריך או לסתור את העובדות המרכזיות העולות מעדויות השוטר והמתלוננת.

עדות גב' זהבית מורר, אשתו של הנאשם

43. כפי שעולה מעדות אשתו של הנאשם, היא **לא ראתה** מהמקום שבו עמדה את דחיפת המתלוננת והפלתה על-ידי הנאשם, אך ראתה את השוטרים בעת קרות האירוע. עדותה חשובה בעיקר לצורך טענת ההגנה, לפיה השוטרים לא יכלו לראות את תקיפת המתלוננת בידי הנאשם ממקום עומדם בזמן האירוע, אליה אתייחס בהמשך.

44. בעדותה בבית המשפט (עמודים 36-41), סיפרה אשת הנאשם שביום האירוע, המתלוננת חזרה הביתה מהעבודה, לא הצליחה לפתוח את השער המוביל לדלת דירתה, צעקה לנאשם שיפתח את השער, ואז **התקשרה למשטרה** (בכך מחזקת אשת הנאשם את טענת המתלוננת בהקשר זה). במקביל, הנאשם התקשר למשטרה. כאשר השוטרים הגיעו למקום, הנאשם פתח את השער. המתלוננת טענה שיש חפצים שלה בתוך הדירה, למרות שהנאשם אמר שפינה את כל הציוד שלה מהדירה והעבירו לבית אמה, ורצה לעבר המחסן על-מנת לעבור דרכו למרפסת דירתה. לדברי אשת הנאשם, בזמן זה היא עמדה בפתח הדירה שלה ושל הנאשם, **והשוטרים עמדו מאחורי הפינה של דירת המתלוננת, במקום שממנו הם יכלו לראות את פתח המחסן, "אם הם מתקרבים מאד לפינה"** (עמוד 38, שורות 31-32), אך הם **לא יכלו לראות מה שקורה בתוך המחסן**. השוטרים **"עמדו כל הזמן בפינה שסימנתי בלי תנועה מיוחדת וחיכו שהיא תצא**. הם לא הגיבו כשהיא נכנסה למחסן, **לא התקדמו ולא ראו את דלת המחסן ואת תוכו**. זה היה **הכל בשניות"** (עמוד 38, שורות 28-29). אשת הנאשם לא ראתה את אירוע התקיפה של המתלוננת בידי הנאשם, אך ראתה את הנאשם ואת המתלוננת יוצאים בריצה מהמחסן, הנאשם אחרי המתלוננת, "ואז השוטרים רצו אחריהם, והדבר הבא שאני זוכרת ולא הבנתי מה קרה שהם תופסים את דוד בכוח ואוזקים אותו" (עמוד 38, שורות 16-17). אשת הנאשם טענה כי הנאשם **לא הפיל את המתלוננת ולא גר אותה מכיוון שאין שם מקום**.

45. במהלך עדותה, אשת הנאשם שרטטה את המתחם שבו התרחש האירוע (**נ/2**), וזאת בדומה לשרטוט שערכה המתלוננת (**ת/3**) ולשרטוט שערך הנאשם (**נ/1**). בשרטוט, **נ/2**, מופיעה בצד ימין הדירה שבה התגוררה המתלוננת ובצד שמאל דירת הנאשם ואשתו. אשת הנאשם שרטטה את מבנה המחסן שעמד בסמוך לדירת המתלוננת, משמאל לדירה, ואת חלון דירתה של המתלוננת שנמצא לפני המחסן. אשת הנאשם סימנה על גבי השרטוט את המקום שבו עמדו השוטרים במהלך האירוע, בסמוך לדלת דירתה של המתלוננת. מהשרטוט עולה כי המקום שבו עמדו השוטרים נמצא בפינה השמאלית של דירת המתלוננת, לפני העיקול שמאלה לכיוון המחסן. אשת הנאשם אף סימנה את המקום שבו היא עמדה במהלך האירוע, בסמוך לדלת הדירה שלה ושל הנאשם.

46. התרשמתי מעדות אשת הנאשם היא כי מדובר בעדות עניינית יחסית ובלתי מתלהמת, אך מגמתית כנגד המתלוננת. אשת הנאשם העידה כעדת הגנה, ומטבע הדברים, היא עומדת לצדו של בעלה. כמו כן, ניכרה איבתה כנגד המתלוננת, כעסה עליה ורצונה דאז להוציא את המתלוננת מדירתה. בנוסף, הנאשם ואשתו אישרו כי היא נחשפה לגרסתו העובדתית באשר לאירועים באופן מפורט ונרחב בעת שסייעה לו לכתוב מכתב המגולל את גרסתו וטענותיו בפני המאשימה, וכן הם דיברו על גרסאותיהם, כך שיש חשש ממשי שעדותה זוהמה.

כשנשאלה על העימות בין הנאשם לבין המתלוננת שאירע מחוץ לשדה ראייתה, השיבה בכנות שלא ראתה זאת, אך לצד

זאת ניכרה מגמתיות מסוימת כנגד המתלוננת בפרשנות האירועים ובמסקנות, ואשת הנאשם טענה שהוא לא הפיל ולא גרר את המתלוננת מכיוון שאין מקום לכך (טענה שגם הנאשם לא העלה).

47. אשת הנאשם העידה שבזמן שהאירוע התרחש, השוטרים עמדו בסמוך לפינת דירתה של המתלוננת, ויכלו לראות את הנעשה בסמוך לפתח המחסן, וזאת בדומה לעדויות השוטר והמתלוננת, ובשונה מעדות הנאשם לפיה השוטרים לא יכלו לראות מהמקום שבו עמדו את מה שהתרחש בסמוך לפתח המחסן. לצד זאת, אשת הנאשם הוסיפה כי השוטרים לא יכלו לראות את הנעשה בתוך המחסן ואת הדלת. כמו-כן, בשונה מגרסת הנאשם, אשתו לא ציינה בעדותה דבר בנוגע לכך ששדה הראיה שלה נחסם על-ידי מייבש ומכונת כביסה שעמדו בחצר, והיא אף לא כללה את אלו בשרטוט שערכה (נ/2) וזאת בשונה מהשרטוט שערך הנאשם (נ/1).

48. זאת ועוד, דברים נוספים שמסרה אשת הנאשם בעדותה אינם מתיישבים עם גרסת הנאשם. כך, טענתה של אשת הנאשם שראתה את המתלוננת ואת הנאשם יוצאים בריצה מהמחסן כשהנאשם אחרי המתלוננת, אינה עולה בקנה אחד עם טענת הנאשם שהמתלוננת הפילה את עצמה במחסן. אם לנאשם לא הייתה כל כוונה לפגוע במתלוננת לא הייתה לו גם כל סיבה לרוץ אחריה כאשר היא בריצה אל מחוץ למחסן. כמו כן, אשת הנאשם העידה שהשוטרים רצו אחריהם, וככל שהשוטרים לא ראו דבר כטענת הנאשם או שראו שהמתלוננת הפילה את עצמה, לא הייתה להם כל סיבה לרוץ אחריהם ולתפוס את הנאשם ולעצור אותו.

49. לנוכח זאת, סבורני כי לעדותה של אשת הנאשם אין משקל ראייתי ממשי כראיה מחזקת לעדות הנאשם.

ניתוח הראיות בסוגיה של יכולת השוטרים לראות את תקיפת המתלוננת בידי הנאשם

50. ממכלול הראיות עולה כי העימות בין הנאשם לבין המתלוננת התרחש בסמוך לפתח המחסן. התמונה המצטיירת מצירוף עדויותיהם של המתלוננת, השוטר והנאשם היא שהמתלוננת עמדה להיכנס למחסן, על-מנת לעבור דרכו לחלון הויתרינה של דירתה, ועצרה בפתחו, או לכל היותר עשתה צעד או שניים לתוכו ועצרה, ואז הגיע אליה הנאשם. כמו-כן, אין מחלוקת כי השוטרים עמדו באותה עת בקרבת דלת דירתה של המתלוננת.

51. המחלוקת נוגעת לשאלה, האם השוטרים יכלו לראות את תקיפת המתלוננת בידי הנאשם, מהמקום שבו עמדו בזמן האירוע. הנאשם טען בעדותו, כי השוטרים לא יכלו לראות את הנאשם תופס את המתלוננת ומפילה ארצה, משום שהעימות בין הנאשם לבין המתלוננת התרחש בפתח המחסן, מחוץ לשדה הראיה של השוטרים, שעמדו ליד דלת דירתה של המתלוננת, מהצד הרחוק מפינת הבית (לפי השרטוט נ/1). לדבריו, "השוטרים לא יכלו לראות כי הבית של תהילה הסתיר להם" (עמוד 28, שורות 19-20). טענה זו קיבלה מקום מרכזי בסיכומי ההגנה ועליה השליכה ההגנה את יהבה בניסיונה לקעקע את גרסת השוטר.

52. לעומת זאת, המתלוננת סיפרה בעדותה, שלאחר שהנאשם הפיל אותה ארצה, "השוטרים אמרו לו "עכשיו זה אלימות ועוצרים אותך", ובאותו רגע שמו לו אזיקים. זה היה מול השוטרים" (עמוד 16, שורות 30-31). כאשר המתלוננת נשאלה אם השוטרים יכלו לראות אותה כשעמדה ליד החלון, השיבה: "ברור" (עמוד 23, שורות 28-29), וכשנשאלה אם יש משהו שהפריע לשוטרים לראות את המתרחש, השיבה: "לא. הם ראו את זה והוא ישר גרר אותי לידם. כאשר הוא תפס לי בקפוצ'ון והפיל אותי על הרצפה וגרר אותי, הוא היה מאחוריי, לכיוון השוטרים" (עמוד 17, שורות 23-25). בשרטוט שערכה המתלוננת במהלך עדותה, ת/3, היא סימנה את

המקום שבו עמדו השוטרים בפינה השמאלית של דירתה, לאחר הדלת, לפני העיקול לכיוון המחסן, נקודה שממנה יש זווית ראייה ישירה וברורה למקום האירוע.

53. השוטר אמר בעדותו: **"ראיתי אותו תופס אותה וזרק אותה. אם לא הייתי רואה את העבירה הזאת, לא הייתי עוצר אותו. העבירה הייתה מולי"** (עמוד 4, שורות 30-31). על דברים אלו הוא חזר בבהירות ובעקביות גם בחקירתו הנגדית: **"על פי מה שאני זוכר ראיתי אותו תופס אותה בחלק העליון של הגוף ומול העיניים ראיתי את שניהם יוצאים מהחדר והוא זרק אותה מהחדר וזו הסיבה שגרמה לי לעצור אותו"** (עמוד 8, שורות 23-25), וכן: **"ראיתי בעיניים כמו שציניי בדו"ח הפעולה שהוא תופס אותה ודוחף אותה על הרצפה. אם זה לא היה מול העיניים שלי לא הייתי עוצר אותו, במיוחד שזה לעיני שוטר, וזה תקיפה"** (עמוד 10, שורות 5-7).

54. גם עדות אשתו של הנאשם תומכת למעשה בגרסת המתלוננת והשוטר בעניין זה, שכן היא מאשרת (בעדותה ובשרטוט שערכה **נ/2**) שהשוטרים עמדו **בפינת המבנה, במקום שבו יש אפשרות לראות את המתרחש בפתח המחסן** (וזאת בשונה מהמקום שבו עמדו השוטרים לפי טענת הנאשם והשרטוט שערך, **נ/1** - מהצד השני של דלת בית המתלוננת, רחוק מפינת הבית). אשתו של הנאשם לא ראתה מהמקום שבו עמדה במהלך האירוע את תקיפת המתלוננת בידי הנאשם, אבל ראתה את השוטרים. לדבריה, **"הם עמדו כל הזמן בפינה שסימנתי בלי תנועה מיוחדת וחיכו שהיא תצא"** (עמוד 38, שורה 28). כאשר נשאלה מה יכלו השוטרים לראות מהמקום שבו עמדו, השיבה כי הם לא יכלו לראות את הנעשה בתוך המחסן, אך **יכלו לראות את דלת הפלדלת ה"חצי פתוחה"** של המחסן וכי **"אם הם מתקרבים מאד לפינה הם יכולים לראות את החצי דלת"** (עמוד 38, שורות 31-32). השרטוט שערכה אשתו של הנאשם במהלך עדותה, **נ/2**, דומה לשרטוט שערכה המתלוננת, מבחינה זו שגם אשתו של הנאשם סימנה את המקום שבו עמדו השוטרים בפינה השמאלית של דירת המתלוננת, לפני העיקול לכיוון המחסן, נקודה שממנה יש אפשרות לראות את האירוע בפתח המחסן.

55. לאחר שבחנתי את מכלול הראיות בסוגיה זו, עמדתי היא כי השוטרים אכן ראו את תקיפת המתלוננת בידי הנאשם מהמקום שבו עמדו בזמן האירוע, וכי עדות השוטר על מה שראו עיניו היא מהימנה, כפי שצינתי לעיל.

ראשית, בטרם אדרש לעובדות המקרה אשר הוכחו בפני, אציין כי הדעת נותנת ששוטר ושני סיירים שנקראו לזירה בשל ייכוח בין שני ניצים והקריאה מעלה חשש לתקיפה (**בת/1** צוין כי הנאשם מסר למוקד שהוא חושש שהמתלוננת תתקוף את אשתו), נכחו במוקד האירוע וניסו ככל יכולתם להביא לסיומו ולמנוע את הסלמתו. זה תפקידם ולשם כך הגיעו לזירה. אין זה סביר להניח שנציגי המשטרה עמדו מנגד מבלי לעשות דבר, ויותר מכך - עמדו במקום מרוחק שבו לא הייתה להם שום יכולת לראות את ההתרחשות שלשמה הוזעקו.

56. שנית, לגופו של עניין, מגרסאות השוטר והמתלוננת, ולמעשה אף מגרסת אשתו של הנאשם, עולה כי בזמן התרחשות האירוע, השוטרים עמדו בחצר, בנקודה כלשהי בסמוך לדלת דירתה של המתלוננת, שממנה יכלו לראות את הנעשה בפתח המחסן, שנמצא משמאל לדירת המתלוננת ובמרחק של מטרים ספורים ממנה, וזאת באופן ברור וללא הפרעות בשדה הראייה. הגרסאות של המתלוננת ושל אשתו של הנאשם אף נתמכות בשרטוטים שהן ערכו במהלך עדותן, המתארים באופן דומה את המקום שבו עמדו השוטרים במהלך האירוע.

57. גרסת הנאשם בעניין זה והשרטוט שערך בהקשר זה (**נ/1**) אינם מהימנים בעיני. הנאשם סימן בשרטוט, לטעמי באופן מגמתי, את המקום שבו עמדו השוטרים מימין לדלת הכניסה לדירת המתלוננת, רחוק ככל האפשר מפתח

המחסן, הממוקם משמאל לדירת המתלוננת. הסימון כמעט חרג משולי הדף שעל גביו בוצע השרטוט. סימון זה, לפיו השוטרים עמדו מימין לדלת הכניסה לדירת המתלוננת, אינו עולה בקנה אחד עם יתר הגרסאות, לרבות הגרסה שמסרה אשתו של הנאשם.

58. ההגנה העלתה בסיכומיה מספר טענות נוספות. האחת, שלפי עדותה של אשת הנאשם, השוטר לא עצר את הנאשם מיד לאחר האירוע, אלא רק בשער החיצוני, מה שמטיל בספק את הקביעה שהשוטר ראה את האירוע. השנייה, ששני הסיירים שהגיעו ביחד עם השוטר לזירת האירוע לא כתבו דו"ח פעולה או מזכר, כפי שנדרש לפי הנוהל, ולכן מדובר במחדל חקירתי. מסמך כזה עשוי היה לשפוך אור על הסוגיה שבמחלוקת ויש להניח כי היה פועל לטובת ההגנה, ובהיעדרו, נפגעה יכולת הנאשם להתגונן. טענה נוספת היא שהמתחם לא צולם על ידי המשטרה וגם זהו מחדל חקירתי אשר צריך לפעול לטובת ההגנה.

59. טענות אלו דינן להידחות. אשר לטענה הראשונה, לפיה השוטר לא עצר את הנאשם מיד לאחר האירוע, אין לה אחיזה בעובדות שהוכחו בפני. לפי האמור בדו"ח הפעולה שערך השוטר, **ת/1**: "הבחנתי בו תופס את הבחורה ודוחף אותה על הרצפה תוך כדי צעקות. **מיד** תפסתי את הבחור דוד והרחקתי אותו ממנה והודעתי לו שהוא עצור והוצאתי את האזיקים ואזקתי אותו והובלתי אותו לניידת". בשונה מטענת ההגנה, בעדותה של אשת הנאשם לא נאמר שהשוטר עצר את הנאשם בשער החיצוני. בהתייחסה למקום מעצרו של הנאשם, אמרה אשת הנאשם כך: "מה שראיתי, ששניהם יוצאים בריצה והוא אחריה, ואז יוצאים החוצה מהשביל. זה חניון פתוח לציבור ואז השוטרים רצו אחריהם, והדבר הבא שאני זוכרת ולא הבנתי מה קרה, שהם תופסים את דוד בכוח ואוזקים אותו" (עמוד 38, שורות 14-17). מתיאור זה לא ניתן לקבוע את המקום המדויק שבו השוטר עצר את הנאשם, ובוודאי שלא ניתן לקבוע כי היה זה בסמוך לשער החיצוני. מהתיאור עולה שהשוטרים נאלצו לרוץ מעט אחרי הנאשם כדי לתפוס אותו, אך אין בכך כדי לסתור את העובדה שהשוטר עצר את הנאשם מיד לאחר שתקף את המתלוננת, בגין התקיפה.

60. אשר לטענה השנייה בדבר פגיעה בהגנת הנאשם בשל כך שאין דו"חות פעולה מטעם שני הסיירים שנכחו ביחד עם השוטר באירוע, טענה זו אינה מקובלת עלי. השוטרים הגיעו לזירה על מנת לבצע את תפקידם בעקבות קריאות של הנאשם ושל המתלוננת ובשל סכסוך בין הנאשם לבין המתלוננת, שהשוטרים לא היו צד לו בשום שלב. כמו כן, איש מהצדדים לא העלה בזמן אמת טענה כלשהי ביחס להתנהגות השוטרים באירוע. יתר על כן, מעדויותיהם של כלל המעורבים באירוע עולה בבירור ששני הסיירים רק ליוו את השוטר ובכך הסתכמה פעולתם, ונראה שהם אף לא לקחו כל חלק במעצר הנאשם. בנסיבות אלו, אין שום בסיס לדרישה שכל שוטר שנכח בזירה ימלא דו"ח נפרד, ובהחלט ניתן להסתפק בדו"ח הפעולה המלא והמפורט שרשם השוטר שהיה הפעיל באירוע. כמו-כן, פרטי הסיירים מופיעים בדו"ח **ת/1** וההגנה יכולה הייתה לזמנם להעיד.

באשר לטענה לפיה המתחם לא צולם, סבורני כי גם בה אין ממש. בתיק יש דו"ח פעולה מפורט של השוטר, לצד עדויות של המעורבים, מהם ניתן ללמוד בבירור על המראה של המקום. כמו כן, בחינת השרטוטים שנערכו על ידי המתלוננת, הנאשם ואשת הנאשם (**ת/3**, **נ/1**, **נ/2**), מעלה כי אין למעשה כל מחלוקת בין הצדדים על המראה של מקום האירוע. המחלוקת בהקשר זה היא על מיקום השוטרים בזירת האירוע ולא על המראה של זירת האירוע, ועל כן לא היה בצילומים של המקום כדי להועיל לבירור המחלוקת.

61. סיכומו של דבר, על בסיס הראיות שהובאו בפני השתכנעתי כי אין ממש בטענת ההגנה לפיה השוטרים לא יכלו לראות את תקיפת המתלוננת בידי הנאשם בפתח המחסן מהמקום שבו עמדו במהלך האירוע. **השוטרים יכלו**

לראות את תקיפת המתלוננת בידי הנאשם, וכפי שעולה מעדותו המהימנה של השוטר, כך היה.

סוף דבר

62. בסיכום ניתוח ראיות המאשימה וההגנה, כמפורט לעיל, אני קובע כי הוכח מעבר לכל ספק סביר שהנאשם תקף במתכוון את המתלוננת בכך שתפס אותה בחולצתה, דחף אותה והפילה ארצה, ועל כן יש להרשיעו בעבירת התקיפה סתם המיוחסת לו בכתב האישום.

מטעמי זהירות בלבד, ולא מתוך שאיני מאמין לגרסת המתלוננת, אני נמנע מלקבוע כי הנאשם גרר את המתלוננת על הרצפה.

63. לפיכך, אני מרשיע את הנאשם בעבירה של תקיפה סתם, עבירה לפי סעיף 379 לחוק, כמיוחס לו בכתב האישום.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי כחוק.

ניתנה היום, כ"ט טבת תש"פ, 26 ינואר 2020, במעמד הצדדים